

nadzorowanym przez prokuratora i w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 75 – dalej: „ustawa”) skarga powinna, poza spełnieniem wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy (pkt 1) oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (pkt 2). Z ustępu 3 art. 6 ustawy wynika m.in., że skarga może zawierać żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę albo prokuratorowi zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności, z kolei z art. 2 ust. 2 ustawy wynika, że dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Analiza powołanych przepisów prowadzi do wniosku, że „przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie”, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy, nie może sprowadzać się do zakwestionowania czasu trwania dotychczasowego postępowania sądowego uznawanego przez stronę skarżącą za nadmiernie wydłużony. Przez przytoczenie tych okoliczności należy rozumieć obowiązek skarżącego wskazania konkretnych czynności, których sąd zaniechał lub które podjął wadliwie, a które wskazywałyby na doprowadzenie do przewlekłości postępowania. Tym samym ograniczenie się w skardze tylko do ogólnego zarzutu o przewlekłości postępowania należy uznać za niewystarczające dla spełnienia przesłanki „przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania”, co prowadzi do konstatacji, że skarga nie odpowiada wymaganiu z art. 6 ust. 2 ustawy. Jeżeli bowiem sąd rozpoznający skargę ma w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd z uwzględnieniem charakteru sprawy, stopnia faktycznej i prawnej jej zawilości oraz znaczenia dla strony wnoszącej skargę rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania (art. 2 ust. 2 ustawy), to skarga powinna wyraźnie wskazywać, w którym miejscu postępowania doszło do uchybienia przez sąd terminowości bądź prawidłowości podjętych czynności wpływających na długość postępowania.

Skarga dłużnika w dalszym ciągu warunku określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy nie spełnia. Jej ogólny zarzut o jedenastoletnim czasie trwania postępowania nie znajduje uzasadnienia w aktach sprawy o sygn. akt I Co 441/16, bowiem postępowanie w niej wszczęte zostało przez wierzyciela 17 lutego 2016 r. Skarżący pomija przy tym, że na długość tego postępowania ma wyłącznie wpływ jego zachowanie, polegające na uchylaniu się od wykonania prawomocnego wyroku sądowego, zgodnie z wnioskiem wierzyciela (por. art. 2 ust. 2 ustawy). Dlatego skarga podlegała odrzuceniu, bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1 ustawy).

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w postanowieniach: z dnia 26 października 2016 r., II S 22/16, z dnia 7 lipca 2017 r., II S 16/17, z dnia 29 grudnia 2017 r., II S 22/17 i z dnia 18 kwietnia 2018 r., II S 6/18, konsekwentnie także wyrażał pogląd, że w trybie skargi nie podlegają ocenie rozstrzygnięcia, które w sprawie zapadają, co wyklucza badanie, czy wniosek wierzyciela powinien być rozpoznany na podstawie art. 1049 k.p.c. czy w oparciu o przepis z art. 1050 k.p.c., bez względu na prezentowane w tym zakresie przez skarżącego stanowisko.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji.

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem świadczy

Kierownik Sekcji Urzędniczej